

Vlaštofka

AMNESTY INTERNATIONAL

Může jeden člověk něco změnit? Ne, pokud se o to ani nepokusí. Možná se pak přidají i další.

ČTĚTE NA STRANĚ 3

CO JSEM JÁ, CO JSI TY, CO JSME MY?

Je vážně tak povrchní soudit druhé i podle vzhledu?

ČTĚTE NA STRANĚ 4

Letošní zima jistě potěšila všechny, kteří při pohledu na obrázky Josefa Lady s nostalgickým povzdechem vzpomínají na staré bílé časy, ačkoliv ze statistik Hydrometeorologického ústavu vyplývá, že ani za života známého malíře, ilustrátora a spisovatele nebyla zdaleka každá tak pohádkově zasněžená. Ale dopřejme jim tu radost. Ta bohužel zajisté schází lidem bez přístřeší, pro které se mrazivé teploty stávají bojem o přežití.

Dle odhadů jich v současné době žije v Česku okolo 63,5 tisíc, dalších 120 tisíc obyvatel je ztrátou bydlení bezprostředně

ohroženo. Před třemi lety vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí Konceptci na řešení problematiky bezdomovectví do roku 2020, která se opírá o stanoviska Evropské federace národních organizací pracujících s bezdomovci (FEANTSA) a za svou hlavní prioritu si stanovila vyřešení otázky sociálního bydlení. Dále poukazuje na nutnost spojení všech subjektů, státních, neziskových i podnikatelských, kterých se problematika bezdomovectví a jeho prevence týká. Jaký dopad bude mít v praxi, lze jen těžko odhadnout. Vytyčené cíle zatím nejsou nikterak viditelné, konečný výsledek bude záležet

i na budoucí vládě. Děkuji všem studentům Zatlanky, kterým osud těch, jež se ocitli v nouzi a bez střechy nad hlavou, není lhostejný. Nejen, že jejich charitativní iniciativa vyvrací často slychané tvrzení, že dnešní mládež nic nezajímá, ale hlavně má smysl. Nevzpomínám si, že bych v jejich věku byla stejně angažovaná, o to víc si jejich aktivity vážím. O jejím záměru a průběhu se můžete dočíst na straně 2, v příspěvku Kateřiny Pavlíkové, doplněném o tematické ilustrace Madly Rajchlové.

Příjemné čtení v teple Vám přeje

Martina Feuersteinová

foto: sophisticagallery.cz

Lajdáková zpověď

foto: pinterest.com

Ačkoliv se to zdá neuvěřitelné a po všech možných stránkách šokující, my, žáci prvních ročníků, jsme zde již půl roku z našeho (minimálně) čtyřletého studijního programu. Možná že právě teď je na čase se trochu pozastavit a porozhlédnout se kolem sebe. Dopředu, dozadu, doleva, doprava, přesně tak, jak to už půl roku děláme každé ráno a odpoledne na křížovatkách na Andělu, protože jsme zodpovědní a užítkováváme všechny ty protřpěné hodiny na přednáškách o dopravě ve městě, že.

Někdo poetický, třeba já, by se možná i opovážil říci, že stojíme na křížovatkách našich životů - o tom, co je před námi, tedy v budoucnu, se dá polemizovat, co je za námi, v minulosti, již nezměníme. A jestli doleva nebo doprava, to rozhodneme, až nabydeme plnoletosti a volebního práva. Jenže občas každý z nás nenuceně podléhá nostalgické retrospektivě, což se ostatně

chystám teď spáchat já, při svém výčtu věcí[C4], co jsem se již stihla naučit na tom vychvalovaném prestižním pražském gymnáziu, jak se o něm proslychá mezi námi všemi „Berouňáky“ i lidmi z vesnic přilehlých na dojezd do deseti kilometrů. Co jsem se já (a možná i někdo ze spolužáků) stihla naučit?

Tak především je to ta grácie společně s nadšením, s nimiž jsme s vlahým zářijovým vánkem vstupovali do hlavních vchodových dveří. Jenže po čase se začalo zdát, že nadšení i grácie z nás postupně opadávají, stejně, jako listy ze stromů na podzim, a začátkem prosince jsem si dokonce pomyslela, že brzy začnou sněžit problémy s absencí, klasifikací, mimoškolními aktivitami, Vánoci a vším možným. A taky, že ty vánice přišly. Zkrátka a dobře, řekla bych, že demoliční následky z oněch chumelenic zametám ze své příjezdové cesty ke klidu, míru, lásce, intelektu a vyššímu

duševnímu já a všem těmhle věcem do teď. Ovšem musím konstatovat, že se mne možná udrží, jako se sníh drží na Kvildě (tam si někdy zajedte, ale ne v zimě - gymnázium vás připraví na mnoho věcí, ale na Kvildu rozhodně ne), a bojím se.

Postupně z té grácie a svěží odhodlanosti vznikaly mnoholeté karamboly a několika minutové zácpy na dopravních tepnách k hlavnímu vchodu, doprovázené nejpestřejšími a nejbarvitějšími nadávkami, směřovanými k chodníku, ke dveřím, do školy a hlavně na tlačící se spolužáky. Další věc, co mírně poklesla, jsou hladiny naší motivace k probíranému učivu. Nebo u některých stoupla? Těžko říct. Někdo se prostě stále drží ve svých rovinách a hladinách a kolísavě balancuje a vyvažuje.

A nerada to konstatuji, ale rovněž klesl počet záků na odpoledních hodinách. Co by si o vás pomyslela vaše matka, kdyby vás viděla? Dovoluji si Vás napomenout za vaši matku. A zároveň požádat. Chodte do té školy, jednak ta absence už klesnout nemůže a za druhé, většina z vás představuje jediné lidi, se kterými se na těch hodinách mohu bavit. Stává se mi z toho hezký otevřený dopis, tedy! Zpátky k věcem, které jsem se naučila: nemohu s jistotou tvrdit, že jsou to sjednocené množiny.

Ani morfologie rostlin. Vzorec fotosyntézy. Vzorec jodičnanu vápenatého. Jakýkoli jiný chemický vzorec. Jakoukoli jinou věc z chemie. Doteď se mi občas plete eufemismus s tím druhým, co zní podobně, ale není to feminismus. Tedy doufám.

Aspoň, že už vím, kde je jaká třída, popřípadě, co v ní máme za hodinu. Když tak se doptám (za předpokladu, že si pamatuji, kdo se mnou chodí do třídy, ideálně jak se jmenuje). Vlastně, ta komunikace. Komunikace je jedna z těch praktických dovedností, kterou mě Zatlanka a obecně život na střední naučili. Domluva s třídní, domluva se spolužáky, domluva s lidmi z vyšších ročníků, domluva s rodiči ohledně adekvátních trestů za špatné známky, domluva s profesory právě ohledně vylepšení oněch známek, domluva sama sobě, že bych se už měla začít sakramentsky učit, a ne se k tomu jenom nutit a mentálně se tím unavovat. Nestojí to za to.

Každopádně, všem lidem, žákům, profesorům, personálu a i sama sobě přeji mnoho štěstí do života, maturitním ročníkům do maturity a nám všem zbylým mnoho sil do konce pololetí. No snad to všechno dobře dopadne.

autor článku:
VÁCLAVA VOJTKOVÁ
třída 1. P

Medailonek - "Bezpřístřešníci"

Jmenuje se Jan Hromádka. Na ulici žije již 15 let. K tomu ho dohnalo propouštění horníků a následné zavírání dolů v Ostravě a jeho okolí.

Jan je výjimečně nadaný. Potkala jsem ho na Masarykově nábřeží, kde jsem ho zastihla při hraní na veřejné piano. Jeho prsty, opuchlé z chladu a drsného života venku, obdivuhodně tančily po jednotlivých klávesách. Asi hodinu jsem s ním pobyla. Bylo vidět, jak nesmírně je šťastný. Šťastný, že si s ním někdo povídá. Je neskutečně komunikativní, však málokdo se dnes dá s neznámým člověkem do řeči, natož s člověkem bez domova. S úžasem jsem pozorovala, s jakou vášní hraje. A ve mně stoupal pocit plný nespravedlnosti a nepochopení, jak je možné, že se v takových situacích vyskytují lidé jako on, kteří jsou stále odhodlaní vrátit se zpět do "normálního života". Ale k tomu potřebuji naši pomoc, pomoc se zase „začlenit“. Neskutečně se těším, až s takovými odhodlanými lidmi

zahájíme projekt, ve kterém s nimi budeme společně s naším divadelním souborem UnderZ pracovat na divadelním představení (a snad nebude jen jedno...), a dáme jim tak možnost se opět uchytit na rybářských sítech města, jenž tak rychle uhánějí nevšímajíc si lidí pod nimi - lidí bez domova. Těším se, až jim otevřeme onu cestu a kdo ví, jaký bude jejich život za pár let?

Myslíme však i na ty méně odhodlané, kterým jejich nelítostný osud vzal veškerou naději nebo v sobě ještě jen nenašli dostatek sil vymanit se z jeho spárů. A tak vznikl nápad na Hrnc plný lásky, název naší akce, jež se uskutečnila 14. 2., na svátek zamilovaných.

Společně se seminářem Participujících prací jsme se rozhodli udělat dobrovolnickou akci na pomoc těm, kteří ztratili střechu nad hlavou. Ovšem ne v časech vánočních, kdy se o ně zajímá více lidí, nýbrž v zimních měsících, kdy už Vánoce

odezněly a s nimi vyprchala také lidská štědrost, i dobrá nálada a spontánnost něco darovat jen tak...

Vaření předcházela sbírka potravin a prodej zákusků, ve které se nám díky vám podařilo vybrat okolo 3 000 Kč. Pak už stačilo jen nakoupit potraviny, doplnit plynovou bombu k vařiči a konečně jít vařit náš hrnc plný lásky. Jídlo jsme rozdávali v Holešovicích a poté i u Hlavního nádraží před Nadějí, kde se na nás ihned nahrnulo okolo dvaceti natěšených usměvavých tváří. A my jsme jim, srdečně a s pocitem vnitřního štěstí a radosti, podávali indickou čočku s rýží, chleba a čaj. Někteří se dokonce vrátili pro přídatek a pochvalovali si, jak moc jim chutnalo. Sluníčko nám k tomu házelo své mocné probouzející paprsky, takže naše radost rostla ještě více. Myslím, že to rozhodně nebyla naše poslední iniciativa, a že jistě bude někdy následovat další.

autor článku:
KATARINA KADIJEVIC
třída IV.E

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Amnesty International

V dnešním světě plném všelijakých globálních konfliktů, problémů a palčivých témat mám čím dál větší pochybnosti o tom, že jeden člověk může něco změnit. Tím, že si nekoupím výrobek obsahující palmový olej přece nic nezměním. Koupí si ho totiž miliony jiných lidí a pralesy se tak budou kácet dál. Tím, že nebudu jíst maso, nezabráním tomu, aby zvířata po celém světě trpěla, protože kromě mě maso konzumuje většina naší planety. Možná jsem skeptik, možná pesimista, možná realista. Záleží asi na úhlu pohledu. V každém případě mě jakožto člověka s výše uvedenými názory předvapil koncept a cíl projektu Amnesty International.

Amnesty International je nezávislé hnutí dobrovolníků z celého světa, které usiluje o dodržování lidských práv na Zemi. Prostřednictvím kampaní a veřejných akcí se snaží obeznamovat veřejnost s jednotlivými problémy a ukázat světu, co se na některých místech naší planety skutečně děje. V roce 1977 získala Amnesty International za svou činnost

Nobelovu cenu za mír.

Naše třída se na konci roku 2016 rozhodla zapojit do jednoho z projektů, který tato organizace pořádá. Jednalo se o tzv. Maraton psaní dopisů. Naším cílem bylo sesbírat co nejvíce podpisů, žádajících propuštění dvou neprávem vězněných žen v Turecku a Íránu. Přesněji řečeno, jedna z nich je v současné době vězněna a mučena, druhá byla již více než stokrát postavena před soud za své názory. Po zvolení, koho svými podpisy chceme podporovat a za koho chceme bojovat, přišla na řadu organizace samotného podepisování. Abychom co možná nejvíce zvýšili účast, předem jsme připravili občerstvení, které se během podepisování prodávalo. Z výtěžku pak bylo možné koupit například poštovní známky na jednotlivé dopisy.

Pokud pominu fakt, že se nám podařilo nasbírat 288 podpisů a přes tři tisíce korun, nelze se nezmínit o samotné atmosféře, která v průběhu akce na naší škole panovala. Množství studentů i učitelů se sešlo na chodbách a společně podepisovalo. Náhodou se nám také podařilo

foto: Katarina Kadjevic, třída IV.E

sehnat hudební doprovod, a tak se tím vším ještě linula živá klavírní hudba.

Snažila jsem se představit si, jak by asi reagovaly ony dvě ženy, pro něž byly naše dopisy a podpisy určeny, pokud by se dověděly, že kdesi v České republice se sešli lidé, kteří se, i když na dálku, snaží vrátit jim

svobodu. A přála jsem si, aby tam v tu chvíli byly a mohly pocítit tu atmosféru. Třeba by pak věděly, že nejsou samy, že někde na světě o jejich problémech vědí a snaží se jim pomoci.

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

Inspirující rozhovor aneb seznámte se s Petrem Ryšavým

foto: Muzikál Adam a Eva (muzikal.cz)

foto: Kapela DPH (jankonecny.cz)

foto: S I. Korolovou (muzikalmefisto.cz)

Následujícím rozhovorem jsem se rozhodla navázat na svůj dřívější článek o muzikálech. Česká muzikálová scéna se většinou soustřeďuje na stále stejné, vyzkoušené a lidmi přijaté herce, zpěváky a tanečníky. O to cennější je pro mne vzestup divadelní kariéry Petra Ryšavého, který dokázal postupně, krok za krokem proniknout do hudebního světa. Začínal skutečně od píky, malými rolemi, dnes hraje hlavní roli v Muzikálu Mefisto v divadle Hybernia. Vidět jste ho ale mohli také v představení Romeo a Julie či Mamma Mia. V současnosti účinkuje nejen v Praze, ale například v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Kromě práce na jevišti se Petr věnuje také nově vzniklé kapele DPH. Tu tvoří zrovně něj ještě Daniel Barták a Jan Kopecký. Máte-li vy sami nějaký sen, a nemusí se nutně jednat o divadlo, věřím, že pro Vás může být následující rozhovor inspirací. Myslím totiž, že není důležité, jak a kde začínáte, pokud máte vůli (a pravda, asi i trochu štěstí), věříte-li v sebe sama, váš sen se může stát skutečností.

Jelikož se jedná o školní časopis, zajímalo by mě co vy a školní léta. Třeba oblíbené předměty, přístup k učení nebo cokoliv jiného, co se Vám vybaví, když si vzpomenete na svou školní docházku?
Celou tu povinnou i nepovinnou

docházku jsem zvládl, řekl bych průměrně chvaltebně. Základní škola byla pod křídly mé starší sestry a konzervatoř pod dohledem zhruba dvanácti spolužaček, takže taky v pořádku. Ano, opravdu jsem byl jediný kluk ve třídě (smích).

Vystudoval jste konzervatoř, dala Vám škola to, co jste od ní očekával? Máte pocit, že bez ní byste se prosazoval hůř, nebo se dokonce neprosadil vůbec?
Těžko soudit. Mám kolem sebe v divadelním světě několik kolegů, kteří nikdy nestudovali žádnou uměleckou školu a dokáží se divadlem žít stejně jako já. Vůbec to nesoudím, jen se snažím říci, že je to hlavně o náhodě a o štěstí. Mě konkrétně přivedl na první konkurz do divadla právě můj učitel z konzervatoře. Takže odpověď zní - ano, díky konzervatoři dělám to, co dělám (smích).

Teď přeskočím trochu do budoucnosti. Je něco, na co se v nejbližší době chystáte (další studium, vlastní tvorba...) nebo nějaký sen, který byste rád zrealizoval?

Rozhodně. Momentálně se mimo divadelní svět snažím proniknout ještě do světa ryze hudebního. Letos v červnu jsme pustili do světa první singl s názvem Selfie skupiny DPH. Je to nový hudební počín, který si nebere servítky, takže tímto všechny zvu na sociální síte k přehrání našeho videoklipu.

Sám se živíte hudbou, ale když zrovna máte volno, jakou muziku si rád poslechnete? A je naopak něco, co byste si nikdy nepustil?
Nemám vyhraněný styl. Nebojím se popu, dechovky ani metalu. Ale jediné co nesnesu je špatně udělaný český hip hop / rap.

Když už mluvíme o volném čase, jak ho nejčastěji trávíte? A relaxujete raději sám nebo naopak vyrazíte mezi lidi? Dost lidí kolem mě mi vyčítá, že nemám čas sám na sebe, takže volný čas? Kde se to dá sehnat? (smích)
Když už ale dojde na relax, tak rozhodně vyjízďka na motorce kolem Karlštejna a obecně střední Čechy, popřípadě odreagování se sportem.

V divadle trávíte poměrně hodně času, ale když zrovna nezkoušíte nebo nehrajete, jdete sám navštívit nějaké divadelní představení?
Nejsem zastáncem toho, že člověk musí vidět veškeré dění v kulturním světě, ale když je opravdu zajímavý titul, nebo mě někdo osobně pozve, rád představení / koncert navštívím.

Co Vy a tréma? Jste velký trémista? A jak s trémou bojujete? Jste víc nervózní, když víte, že v hledišti sedí někdo, na kom Vám záleží?
Fakt, že sedí někdo důležitý v hledišti, pro mě asi není nijak zásadní. Když hraju těžké

představení, tak mám trému prakticky vždycky. Nějak to k tomu asi patří. Nicméně největší blok mám asi celkově z premiér. Mám takovou vlastnost, že se mi na každé premiéře něco pokazí. Sic je to jen drobnost, vždycky se něco stane. To je moje tradice

Byla by škoda nakonec nevyužít vašich zážitků a zkušeností z "divadelních prken"? Vzpomenete si například, kdy jste byl na jevišti nejšťastnější, na nějaký trapný okamžik, na "okno" či na nejbálsnější moment?

Divadlo je zábava, takže záleží, jak člověk z určitých nečekaných momentů dokáže vybruslit. To, že někdo v dialogu poplete text, to ještě jde. Horší je chvíle, kdy vylezete na jeviště a čekáte na kolegu, který zrovna v šatně dojídá svačinu a vůbec neví, že „už tam mám být?“ (smích) Největší potěšení pro divadelníky je vždy rozhodně potlesk ze stran diváků. Když jsem odehrál své první představení Romeo a Julie v titulní roli, a zažil ten pocit, kdy nám tleskalo bez mála tisíc lidí - nepopsatelné.

Děkuji Petru Ryšavému za rozhovor.

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

Knižní recenze: Zmizelá

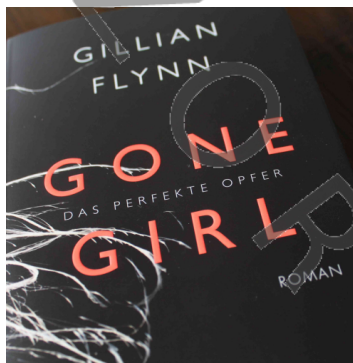

foto: WordPress.com

Kdysi jsem četla opravdu hodně knih, ale v poslední době na čtení vůbec nemám čas. Do roku 2017 jsem si ale však

dala předsevzetí, že budu více číst, a pustila jsem se do toho hned v lednu. První knihou, po které jsem sáhla, byla Zmizelá od Gillian Flynn.

Žánrově jde o podobnou knihu jako populární Dívka ve vlaku, tedy psychothriller. Příběh se odehrává v americkém městě na řece Mississippi. Je o manželích, Nickovi a Amy. Jejich život nezáživně plyne, už jej nenaplňuje radost a vše se zdá jaksi fádni a stereotypní. Jednoho dne přijde Nick domů a místo manželky najde místo činu. Zničený obývací pokoj, rozbité sklo a Amy není k nalezení. Co se stalo? Je Amy mrtvá nebo ji

někdo unesl? Kdo je pachatelem? Místní policie začne okamžitě podezírat Nicka, ale je viníkem opravdu on?

Kniha je rozdělena na tři části, podle mého názoru je první poměrně nezáživná a frustrující, autorka nastiňuje situaci a kapitoly vyprávěné Nickem se prolínají se stranami z Amyna deníku.

Co mi vadilo, bylo to, že v každém příběhu chcete mít oblíbenou postavu, ale tady to, alespoň ne v první části, jednoduše nešlo. V kapitolách vyprávěných Nickem uvažujete o Amy jako o nějaké bláznivé fúrii, naopak Amyn deník stavi

Nicka do postavení nepřijemného bručouna.

Pokud jde o příběh samotný, tak jsem měla vyšší očekávání, doufala jsem, že bude napínavější, a že začátku mi dělalo problém se do knihy začíst. Na druhou stranu nezáživný rozjezd vyvážil opravdu překvapivý závěr.

Knihu doporučuji jako takové letní čtení, není to vyložené těžká literatura, ale je jednoznačně dobře napsaná. A přestože si postavy nezamilujete, nejsou černobílé.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

Pouť

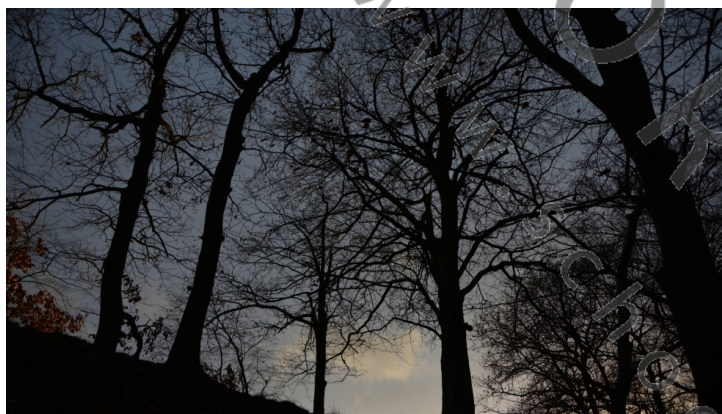

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Svět uvnitř kapek

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Co jsem já, co jsi ty, co jsme my ?

Originalita - produkt, po kterém sahá většina z nás, aby si překryla ty nepřijemné skvrny na osobnosti, které nás vkládají do stejného bleďého balícího papíru s nálepkou mainstream, který zbyde z dárků od babičky. Bohužel častým faktorem je znásilnění opravdového smyslu slova originální a využití jej za účelem získání pověstné popularity. Originalita je věcí niternou, čímsi, co musí vyplavat na hladinu postupně.

Poslední dobou jsem se zamýšlela nad tím, jak moc dávám zevnějškem najevo můj charakter, osobnost. Sic tak povrchní věc, vždyť z hlavních stránek časopisů pro ženy, z barvitých reklam na všemožné krémy nebo jen z drbů *teta vs. máma* se dozvídáme jedno fanaticky hlásané rčení: "NEPOSUZUJ LIDI PODLE VZHLEDU, NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

JE TO, CO JE UVNITŘ!" A já jen zase obracím oči v sloup, jelikož tohle už se pro mne stává žvýkačkou, která ztrácí chuť. Neříkám, že toto krédo je nějakou hanebnou lží, které bychom se měli vyvarovat ale je lakonické, přespříliš ulehčené - velkou oklikou, která mívá podstatu sebevyjádření. Nejdřív je potřeba si uvědomit, jak celé to sebevyjádření postupně vzniká.

Dítě v daném období života vystupuje z pohádkového paláce, kde ve velikých zlatých truhlách vázly bezstarostnost, lehkomyšlnost, bezohlednost vůči veřejnému mínění, touha po příjemném a jasném. Najednou je jedincem prodírajícím se do temného nebezpečného lesa, kde ho pozorují stovky očí, a v dané chvíli musí buď najít stříbrnou zbroj, která ho uchrání před nepříznivostí nepředvídatelného, a nebo se připojit k pozorovatelům sedícím ve stínu noci. Trochu odbyta

povídka, co? Snažím se zde jen ztvárnit kousek myšlenky, kde v novém prostředí neexistuje jiný způsob, jak si rychle připnout nálepku "zde ORIGINAL", než se předvést nápaditým vzhledem. Teď se publikum ale musí pořádně zamyslet, co si má vzít z uvedeného představení. Je protagonista jen herec v promyšleném kostýmu, nebo je to vážně součástí jeho charakteru, kterou vložil do role. Odpověď přichází s okamžikem, kdy poznáváme hlavního hrdinu v praxi. Poznáváme jeho zvyky, názory, reakce ve spontánních situacích, až se prohrabeme k jeho nezkreslené osobě. Buď zůstane stejný jako na začátku, nebo odkryjeme jeho 13. komnatu, která nám radikálně na daného člověka změní pohled.

Vzhled je jakousi lidskou nádobou, do které je zahrnuta celá alfa a omega tvorby vlastního já - potřeby akceptace, vyjímání se, sebejistoty - nedílných součástí

foto: funnycaptions.com

života, které lidstvo mělo už v dobách, kdy se místo oblečení ze ZARY nosila mamutí kůže, a které se budou řešit po celou dobu naší existence v rámci sociálním. Takový nerezavějící kolotoč.

autor článku:
JULIA PÁTÁ
třída I.P

Zamyšlení nad svátkem sv. Valentýna

foto: blogspot.cz

Problematika svátku sv. Valentýna je dost rozporuplná. Jeden ho miluje, vyzdvihuje, těší se na něj, druhý ho odsuzuje, zavrhuje, a možná dokonce nenávidí. Já bych řekla, že hodně záleží na tom, v jaké situaci se člověk zrovna nachází.

Jinými slovy- je docela logické, že mnohem raději bude mít Valentýna člověk, který ho má s kým příjemně strávit než ten, kdo prostě půjde úplně normálně do školy nebo do práce, jako každý všední den, a taky se odpoledne úplně normálně vrátí domů. Sám. Proč by měl tedy řešit "něco tak stupidního a komerčního", jako je tenhle svátek?! Ano, je prostě mnohem jednodušší všem cvrlikajícím zadaným přátelům raději říct, že je to celé jedna velká hloupost, a dělat, jako by se nic zvláštního nedělo a ani dít nemělo. Jistě, někteří to tak skutečně vnímají a mezi ně patří i spousta lidí, kteří na Valentýna sami nejsou, ale prostě ho neslaví. Ale pak je tu ta druhá část

"zatvrzelých odpůrců", kteří však po příchodu domů vybalí zásoby čokolády (kterou si samozřejmě koupili oni sami), zahrabou se do deky, přitulí se k medvídkovi a pobřečí si u *Lásky nebeské*. Je jedno, jak moc uměle vytvořený svátek to je, ale každopádně na všechny z nás působí. Na někoho pozitivně, na někoho negativně, ale nemůžete popřít, že ho kolem sebe vnímáte. Možná to opravdu je pouze a jen obchodní tah, který má vyplnit prodlevu mezi Vánoci a Velikonoci, a může se zdát zbytečně přikládat mu nějaký význam. Ale když se na to podíváme z druhé strany, lze tento den brát jako jedinečnou příležitost udělat někomu, koho máme rádi, radost. A vůbec se nemusí jednat o milovaný protějšek. Nenechte se odradit tím, že je tento den nazýván svátkem zamilovaných. Čokoládu můžete dát přeci i kamarádce, ten skvělý dort si zajít vychutnat s kamarádem, růži darovat mamince - za to, jak je skvělá.

Jestli jste to letos z jakéholiv důvodu neučinili, máte skoro celý rok na to svůj postoj přehodnotit. Uvidíte, že když to uděláte, nejvíc ze všech nakonec potěšíte sebe. Někdo Vám to navíc určité moc rád oplátí. A pokud máte o kapku víc odvahy a trošku dobrodruha v duši, vyrobte někomu valentýnku. Právě tenhle den je tím, kdy se to úplně maximálně hodí. Ruku na srdce - komu by neudělal radost fakt, že se někomu líbí?

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Naděje

foto: Emílie Fousová

Meruňkový koláč s tvarohem a drobenkou

Zima je sice teprve ve své první třetině a na počasí je to letos také konečně pořádně znát, ale to nám nebrání v tom, abychom si trošičku zavzpomínali na léto. Všechno zimní, jako skořice, jablíčka, hutná čokoláda, karamel a podobné slasti, je sice super, ale uvidíte, jak vám taková letní klasika jako meruňkový koláč s tvarohem a drobenkou udělá dobře.

Já jsem na něj po půl roce dostala vážně ohromnou chuť! A když jsem ho o víkendu doma upekla, všichni se po něm mohli utlouct. Po tom všem vánočním cukroví to totiž byla prostě a jednoduše změna. A musím říct, že se vážně vyplatila... Vyzkoušejte, pochopíte.

POTŘEBUJEME: NA TĚSTO:

- 1 vejce
- 3/4 hrnku krupicového cukru
- 2 hrnky polohrubé mouky
- 1 balení prášku do pečiva
- 1/2 hrnku oleje
- 150g bílého jogurtu

NA NÁPLŇ:

- 250g měkkého tvarohu
- 1-2 lžice moučkového cukru
- 1 sklenice meruňkového kompotu

NA DROBENKU:

- 3-4 lžice hrubé mouky
- 3 lžice krupicového cukru
- 1-2 lžice másla

POSTUP:

- 1) Vejce vyšleháme s cukrem do pěny a přimícháme mouku s práškem do pečiva.

foto: Johana Vendlová

- 2) Do směsi nalijeme olej, zapracujeme a přidáme také jogurt.
- 3) Těsto mícháme, dokud se všechny ingredience dobře nespojí. Pak těsto nalijeme do máslem vymazané a hrubou moukou vysypané formy. Troubu předehřejeme na 180 stupňů a připravíme si náplň.
- 4) Tvaroh v míse rozmícháme s cukrem a rovnoměrně rozetřeme na povrch těsta. Poklademe půlkami nebo kostičkami meruněk.
- 5) Do jiné misky dáme cukr a hrubou mouku. Zlehka promícháme a přidáme na kostičky nakrájené studené máslo. Rukama rychle vypracujeme drobenku a posypeme jí meruňky.
- 6) Koláč pečeme ve vyhřáté troubě cca 45 minut. Kontrolujeme špejli- když ji do koláče zapíchneme, po vytažení by měla zůstat suchá.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Samota

foto: Emílie Fousová